

HOWARD PYLE

ROBIN HOOD

Çeviri: ÇİÇEK ERİŞ

HOWARD PYLE
ROBIN HOOD

Can Klasik

Robin Hood, Howard Pyle

İngilizce aslından çeviren: Çiçek Eriş

The Merry Adventures of Robin Hood of Great Renown in Nottinghamshire

İlk baskı: Scribner's, 1883

Çeviride kaynak alınan basım: Dover Publications, 1968

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2022

2. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Cansu Varol İzmirli

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Kubilay Aydemir

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çifttehavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5703-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HOWARD PYLE
ROBIN HOOD

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Çiçek Eriş

♥can

HOWARD PYLE, 1853'te Delaware'de dünyaya geldi. Sanata ve edebiyata meraklı annesi, Pyle'i küçük yaşlarda *Robinson Crusoe*, *Grimm Masalları*, *Binbir Gece Masalları* gibi klasiklerle tanıştırdı. Okul hayatına daha geleneksel ve Quaker prensiplerine bağlı bir eğitim veren Friends School'da başladıysa da, on altı yaşında ayrılıp her gün uzun saatler yolculuk etmek pahasına Philadelphia'da bir sanat okuluna yazıldı. Dikkat çeken ilk çalışmaları Albrecht Dürer'in stilinden esinlenerek yaptığı çizimleri oldu. İllüstrasyonları *Harper's Weekly* ve *Colliers*'de yayımlanırken, bir yandan da yazmaya başladı. Ağırlıklı olarak çocuk kitapları için illüstrasyonlar yapan Pyle, halk masallarını kitaplaştırmasının yanı sıra illüstrasyonlarını da kendi yaptığı birçok roman ve çocuk kitabı yazdı; bunlardan en bilinenleri *Robin Hood*, *Gümüş El*, birkaç ciltte basılan *Kral Arthur Efsanesi* oldu. Uzun yıllar farklı okullarda illüstrasyon dersleri veren Pyle, 1900 yılında kendi illüstrasyon okulunu kurdu. Avrupa resmini araştırmak üzere eşi ve çocuklarıyla İtalya'ya taşındı ve sağlık sorunlarıyla geçen bir yılın sonunda Floransa'da hayatını kaybetti.

ÇİÇEK ERİŞ, 1986'da İstanbul'da doğdu. İngilizce Mütercim Tercümanlık bölümünden mezun olduktan sonra *Andersen'den Masallar*, *Demiryolu Çocukları*, *Bir Noel Şarkısı* gibi çocuk klasikleri dahil olmak üzere yirmiden fazla kitap çevirdi. 2011'den beri çeşitli yayınevleri için editörlük yapıyor.

Önsöz

Yazardan Okura

İşlerinizi pek ciddi bulduğunuz için bir hayal ülkesinde mutluluğa ve neşeye kısacık bile olsa vakit ayırmaktan utanan, kimseciklere zararı dokunmayacak saf bir kahkaha ile hayatın hiçbir ortak noktası olmadığını düşünen insanlardansanız, bundan sonraki sayfaların size göre olmadığını bilin. Kitabı derhal kapatın ve okumaya devam etmeyin, çünkü daha fazla okursanız tarihe isimlerini yazdırmış iyi ve adil insanları büyük bir renk cümbüşü ve tantana içinde görünce dehşete düşebilirsiniz. Bakın, şu öfkesi burnunda, güçlü, tutkulu, ama vasıflarından biri de iyilik olan adama II. Henry derler. İşte, herkesin önünde eğildiği güzel ve zarif Kraliçe Eleanor. Şu şaşaalı giysileri içindeki şişman ve kurnaz bakışlı adamsa iyi yürekli herkesin “Hereford piskoposu hazretleri” diye hitap ettiği din adamıdır. Ekşi suratlı ve huysuz Nottingham valisi de kahramanlarımız arasındadır. Ama hepsinden önemlisi, yemyeşil ormanlarda dolaşp avlara katılan, ziyafetlerde valinin yanında otururken görebileceğiniz, onurlu Plantagenet ailesinin adını taşıyan, uzun boylu ve neşeli kral, namıdığe Aslan Yürekli Richard’dır. Bu saydıklarımın yanında çok mutlu hayatlar süren bir dizi şövalye, papaz, aristokrat, şehirli, çiftçi, çırak, kız çocuk, genç kız, toprak sahibi, dilenci, seyyar satıcı ve daha niceleri var. Bu şen insanları birbirine bağlayansa, orasından burasından kırılıp birkaç farklı düğümle bir araya getirilmiş eski hikâyeler ve türkülerden başkası değildir.

Burada, renksiz ve boş yollar kimsenin tanıyamayacağı hale gelene dek çiçeklerle süslenip püslenir. İsmi pek bilindik

bu ÷lkede insanın ruhuna ürperti veren soğuk sisler yoktur, pırıl pırıl ördeklerin sırtından nisan yağmurları nasıl kayıp giderse, yağın yağmurun sırtımızdan öyle süz÷ldüğü, çiçeklerin hiç solmadığı, kuşların hep şakıdığı, herkesin yollarda şen türküler çığırdığı, biranın ve şarabın su gibi akıp gittiğı bir yerdir burası.

Bu ÷lke bir periler diyarı değildir. Ya nedir? Yorulup pat diye kapağını kapadığınızda yok olan ve hiçbir aksilik çıkmadan yine gündelik işlerinize dönebileceğiniz hoş bir hayal ÷lkesidir.

Ben de şimdi müsaadenizle bu ÷lke ile o sahipsiz ÷lke arasındaki perdeyi aralıyorum. Benimle gelmeye ne dersiniz sevgili okur? Müteşekkır olurum. Elinizi verin bana.

GİRİŞ

Robin Hood'a ve kralın ormancılarıyla yaşadığı olaya dair bir anlatı. Ayrıca Robin Hood'un çetesinin nasıl kurulduğunu, sağ kolu yapacağı meşhur Küçük John'la tanışmasına vesile olan şen macerayı nakleder.

Robin Hood Nasıl Haydut Oldu?

Eski günlerden birinde, şen İngiltere'de, Kral II. Henry ülkeyi yönetirken Nottingham yakınlarındaki Sherwood Ormanı'nda ismi Robin Hood olan ünlü mü ünlü bir haydut yaşardı. Ne onun kadar hızlı ve isabetli ok atabilen başka bir okçu, ne de yemyeşil ormanın ağaçları altında onunla birlikte mesken tutan yüz kırk kaygısız adam gibi adamlar gelmişti şimdiye kadar dünyaya. Sherwood Ormanı'nın derinliklerinde mutlu bir şekilde, dertsiz tasasız yaşayıp gidiyor, zamanlarını neşeyle ok atarak, sopalarla oyunlar oynayarak ve kralın geyiklerini avlayıp etlerini de ekimde mayaladıkları biralarla mideye indirerek geçiriyorlardı.

Sadece Robin değil tüm grup hayduttu ve diğer insanlardan uzakta yaşıyorlardı. Ama yöre insanları tarafından seviliyorlardı, çünkü bizim Robin'e gidip de bir ihtiyacını dile getiren kimse onun yanından eli boş dönmezdi.

Şimdi size Robin Hood'un nasıl yasalara ters düştüğünü de anlatayım.

Robin on sekiz yaşında, bileği kuvvetli, yüreği cesur bir gençken Nottingham valisi bir okçuluk müsabakası düzenlediğini ve Nottinghamshire'daki en iyi nişancıyı bir fıçı birayla ödüllendireceğini duyurdu. "Ben de gideceğim," dedi Robin, "sevdiğimin ışıltılı gözleri ve güzel mayalanmış bira uğruna yayımı seve seve gererim," deyip elini en sağlam yayına attı ve sadağını yirmiden fazla okla doldurduğu gibi Locksley köyünden çıkıp Sherwood Ormanı'ndan geçerek Nottingham'a uzanan yola düştü.

Çalıkların yemyeşil, çayırın çiçeklerle bezeli olduğu, papatyaların beyaz ışıltılarla çimenlerin arasından kafalarını uzattığı, çitlerin zarif çuha çiçekleriyle kaplandığı, elmaların çiçeğe durduğu, sevimli kuşların şakıdığı bir Mayıs günü başlıyor, çayır kuşları ile ardıçlar ötüşüp duruyordu. Genç kızlarla delikanlıların gülüşerek baktıkları, meşgalesi bol kadınların parlak yeşil çimlerin üstüne bembeyaz çarşaf astıkları mevsimdi bu mevsim. Robin yeşil orman patikalarından birinde neşeli ıslık çalarak yürürken yeşil ve taze yapraklar hışırdıyor, küçük kuşlar var güçleriyle ötüşüyordu. Robin de bir yandan genç Marian'ın ışıltılı gözlerini düşünüyordu; çünkü böyle zamanlarda delikanlıların düşünceleri dönüp dolaşır sevdiği genç kızlara gelir.

Hızlı adımlarla, neşeli ıslıklarla yürürken, haşmetli meşe ağacının altında oturan on beş kadar ormancıya rastladı Robin. Adamlar ortalarına koydukları kocaman etli böreği kopara kopara yiyor, hemen yanlarında duran fıçıdan bardaklarına köpüklü bira doldurarak kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Hepsi yemyeşil giyinmiş, caka satıyorlardı. Neden sonra aralarından biri Robin'e seslendi, ağzı dolu: "Selam ufaklık, üç kuruşluk yayın ve beş para etmez oklarınla nereye böyle ha?"

Bunu duyan Robin öfkelen-di, çünkü hiçbir delikanlı böyle dalga geçilmeye ge-lemez.

“Yayım ve oklarım gayet sağlam benim. Nottinghamshire valisinin düzenlediği Nottingham’daki okçuluk müsabakasına gidiyorum. Orada diğer köylülerle, ödül olan bir fıçı birayı kazanabilmek için yarışacağım.”

Bunun üzerine, elinde bira dolu bir boynuz tutan adamlardan biri ona kafa tuttu. “Şu ufaklığa da bakın hele! Annesinden emdiği sütün izi dudağında kurumamışken, daha şu kuş kadar yayının kirişini germeyi beceremezken, Nottingham’daki güçlü kuvvetli adamlarla nasıl boy ölçüşeceksin sen?”

“Tanrı’nın da yardımıyla üç yüz metre ötedeki hedefi vururum ben, bahse girerim isterseniz,” dedi Robin.

Bu cevaba hepsi kahkahalarla güldüler ve aralarından biri atıldı: “Amma övündün bebecik, biraz fazla attın ama! İddianı kanıtlayabileceğin bir hedef olmadığını bildiğin için havalanıyorsun.”

“Sütüne bira da karıştırıyordur bu,” diye bağır-dı bir diğeri.

Bu lafı duyan Robin çok sinirlendi. “Dinleyin beni,” dedi, “şu ağaçlık alanın bittiği yerde, üç yüz metreden de uzakta bir geyik sürüsü görüyorum; aralarında en besili olanı vurabileceğime bahse girerim.”

“Ben varım,” dedi ilk başta konuşan, “Tanrı’nın yardımını olsun olmasın, hiçbir hayvanı vuramayacağına bahse giriyorum ben de.”

Bunun üstüne Robin porsuk ağacından yayını eline aldı, bir ucunu ayağının üstüne ustaca koydu, oku kirişe yerleştirdi ve hafifçe kaldırarak okun tüylü ucunu kulağına kadar çekti. Tam o anda yay kirişi vınladı ve ok tıpkı kuzey rüzgârını ardına alıp avına atılan bir atmaca gibi hedefine yöneldi. Geyik sürüsündeki en görkemli hayvan birden havaya sıçradı, ama ölüsü düştü yere. Yeşil çimler kana bulanmıştı.

“İşte!” diye bağırdı Robin. “Bu atışa ne dersiniz bakalım? Bahsi kazanacağım gün gibi ortadaydı, ödeyin bakalım paraları.”

Bunun üstüne ormancılar öfkelendiler, hele ilk konuşan ve bahsi kaybeden diğerlerinden de sinirliydi.

“Daha neler,” dedi, “bahis filan kazandığın yok, kaybol ortadan yoksa cennetteki azizlerimiz şahidim olsun, seni yürüyemeyecek hale getirene kadar döverim.”

“Senin ne yaptığından haberin var mı?” dedi bir diğeri, “kralın geyiğini öldürdün. Şanlı kralımız Harry’nin kurallarına göre bu yaptığının cezası kulaklarının kafana birleştiği yerden kesilmesidir,” dedi.

“Yakalayalım şunu!” diye bağırdı bir üçüncüsü.

“Boş verin,” dedi dördüncüsü, “daha çocuk bu, bırakalım gitsin.”

Robin Hood tek kelime etmedi, ama buz gibi bir öfkeyle ormancılara baktı, sonra arkasına dönüp ormandaki açıklığa doğru hızlı adımlarla uzaklaştı. Ama öfkesi dinmemişti, içi içini yiyor, gençlik ateşiyle kanı kaynıyordu.

İlk lafı atan ormancı işi bu kadarla bıraksa kendisi için daha hayırlı olacaktı, ama hem kana kana içtiği bira yüzünden hem de gençliği ağır bastığından öfkesine yenildi. Birden ayağa fırladı, yayını kaptı ve kirişe bir ok yerleştirdi. “Böyle alelacele nereye?” dedi ve okunu Robin Hood’un peşi sıra yollayıverdi.

Ormancının başı, içtiği biradan dönüyor olmasaydı Robin Hood oracıkta ölürdü. Ok başının hemen yanından ıslık çalarak geçti. Robin hızla döndü, dönmesiyle de okunu hedefe yollaması bir oldu.

“Hani bana okçu değilsin diyordun,” diye bağırdı, “hadi yine desene!”

Ok şimşek gibi havayı yardı, ormancı bir çılgınlıkla yere kapaklanırken okları etrafa saçıldı; Robin’in oku tam göğsüne saplanmış, okun kaz tüylü ucu kana bulan-

mıŖtı. Diđerleri daha ne olduğunu anlayamadan Robin Hood yeŖil ormanın derinliklerine karıŖtı. Birkaçı peŖinden gitmeye kalkıŖtıysa da, arkadaŖlarının baŖına geleni gördükten sonra cesaret edemediler ve sonunda l arkadaŖlarını sırtlanıp Nottingham yolunu tuttular.

Bu sırada Robin Hood ormanda var gücüyle koŖmaya devam ediyordu. evresinde gördüğü her Ŗeyin pırılıtısı ve neŖesi kaybolmuŖtı. İçi sızlıyor, birini ldrmŖ olmanın ağırlığı yüreğini dağlıyordu.

“Ne yaptım ben?” diyordu. “Ah bu adam karŖıma çıkamaz olaydı! Bana hiç laf atmasaydı ya da yollarımız keŖiŖmeseydi. KeŖke bu olaydan önce parmağım kopsaydı da o oku atamasaydım. Fevri davrandım, acısını yıllarca çekeceğim!” O sıkıntısının içinde aklına eski bir deyiŖ geldi. “OlmuŖla lmŖe are yok.”

İŖte Robin bu olaydan sonra, yıllar boyunca evi olacak o ormanda yaŖamaya baŖladı. Locksley köyündeki genç oğlanlarla kızları, neŖeli günleri geri dönmemek üzere arkasında bırakmıŖtı; çünkü artık haydut ilan edilmiŖti; hem de yalnızca bir adam öldürdüğü için değil, kralın geyiğini avladığı için de; üstelik kendisini kralın önüne çıkarabilecek olana para dl vaat ediliyordu.

Nottingham valisi düzenbaz Robin Hood’u yakalamaya yemin etmiŖti ve bunun iki sebebi vardı; hem para dln almak istiyordu hem de Robin Hood’un öldürdüğü ormancı akrabasıydı.

Robin Hood bir yıl boyunca Sherwood Ormanı’nda gizlenmeyi baŖardı ve bu sırada Ŗu veya bu sebepten köylerinden kovulanlar çevresinde toplanmaya baŖladı. Bazısı zorlu geçen kiŖ aylarında baŖka yiyecek bulamadığından geyik vurmuŖ ve ormancılara yakalanınca tabana kuvvet kaçıp kulaklarının kesilmesinden kurtulmuŖtu, bazısının iftliđi kralın Sherwood Ormanı’ndaki topraklarına katılacağı için, bazısı güçlü bir keŖiŖin veya baro-

nun gazabına uğradığı için, yani hepsi farklı sebeplerden Sherwood'a gelerek kendilerine yapılan haksızlıklardan ve baskılardan kurtulmak istemişlerdi.

O bir yıl boyunca yüzden fazla sadık ve iyi yürekli köylü, kendilerine lider olarak seçtikleri Robin Hood'a katıldılar. Bu insanlar haksız yere vergi, haraç alan veya fakirlerden insafsızca kazanç elde eden, ister baron ister rahip ister şövalye ister toprak ağası olsun, tüm bu zalimlerden yakaladıklarını soyup soğana çevirmeye ant içtiler. Yoksul insanların başı belaya girdiğinde ya da bir şeye ihtiyaçları olduğunda yardım eli uzatacak, köylülerden adaletsizce alınan onlara geri vereceklerdi. Ayrıca hiçbir çocuğa zarar vermemeye, hiçbir genç kıza, evli veya dul kadına yanlış yapmamaya da yemin ettiler. Zaman içinde kendilerine hiçbir zarar gelmediğini, üstelik fakir ailelere ihtiyaçları olduğunda para veya yiyecek verdiklerini gören insanlar Robin ile adamlarını yüceltmeye, Robin'in Sherwood Ormanı'nda sürdürdüğü hayatla ve yaptıklarıyla ilgili pek çok hikâye anlatmaya başladılar. Onu artık kendilerinden biri olarak görüyorlardı.

Robin Hood yaprakların arasında kuşların keyifle cıvıladığı bir sabah uyandı, neşeye kalktı, adamları da derenin taştan taş atlayıp zıplayan buz gibi suyunda elleriyle yüzlerini yıkadı. Daha sonra Robin konuşmaya başladı: "On dört gündür hiçbir hareketlilik olmadı, yola düşüp kendime bir macera bulmalıyım hemen. Şen dostlarım, siz burada yeşil ormanda kalın, ama olur da sizi çağırırsam beni yalnız bırakmayın sakın. Borumu üç kez öttürürsem çabucak gelin; çünkü size ihtiyacım var demektir."

Bunu söyledikten sonra yola koyuldu ve ağaç gölgelerinin arasından Sherwood'un sınırına gelinceye kadar yürümeye devam etti. Kâh anayollarda kâh patikalarda, kâh ormanın eteklerinde kâh vadilerde uzun uzun do-

landı. Gölgeleli bir patikada yolu zarif bir genç kızla keşişti, birbirlerine latif sözler ettikten sonra yollarına devam ettiler; kıvrımlı bir başka patikada güzel bir başka hanıma rastlayınca beresini çıkarttı, genç kadın da hafifçe eğildi; sonra iki yanında küfeler asılı bir eşeğe binmiş şişman bir keşişe denk geldi Robin, ardından, gün ışığında pırıltılar saçan mızrağı, zırhı ve kalkarıyla görkemli bir şövalyeydi karşısına çıkan; kıpkırmızı giysiler içinde bir uşak, ciddi adımlarla yürüyen ve Nottingham'den gelen bir başka adam da karşısına çıkanlar arasındaydı, ama macera adına hiçbir şey bulamamıştı Robin. En sonunda ormanın kenarında, üstüne köprü niyetine sadece tek bir kütük atılmış çakıltaşlı bir derenin kestiği, çok az kullanılan bir yan yola saptı. Köprüye yaklaşırken diğer yandan uzun boylu bir yabancıyı geldiğini gördü. Bunun üzerine adımlarını sıklaştırdı ama ilk olarak geçmeyi kafasına koyan yabancı da aynısını yaptı.

“Geride dur bakalım,” dedi Robin, “iyi olan önce geçsin.”

“Öyleyse,” diye karşılık verdi yabancı, “sen geride dur, çünkü iyi olan tabii ki benim.”

“Onu şimdi görürüz,” dedi Robin, “Azize Alfreda'nın sarı kaşları üzerine yemin ediyorum, ilerlemeye devam edersen ne olduğunu anlamadan göğsünün tam ortasında ucu kuyruklu bir ok buluverirsin.”

“Bak sen,” dedi yabancı, “elinde tuttuğun yayın kirişine dokunmaya cüret edersen, seni öyle bir pataklarım ki, lekeli dilenci paçavraları gibi yara bere içinde kalırsın.”

“Bu ne cüret,” dedi Robin, “Keşişlerin Başmelek Mikail Yortusu'nda¹ kızarmış kaz için yemek duasını okumasına kalmadan saplarım ben o kibirli kalbine okumu.”

1. Her yıl 29 Eylül'de ziyafetlerle kutlanan, kışın başlangıcı da kabul edilen gün. (Y.N.)

“Korkağa bak hele,” diye yanıtladı yabancı, “elinde göğsüme nişan alabileceğin yayınla duruyorsun, benim elimdeyse bu sopadan başka bir şey yok.”

“Demek öyle,” dedi Robin, “tüm kalbimle söylüyorum, bana hiç kimse korkak dememiştir şimdiye dek. Yayımlı ve oklarımı bir kenara koyacağım, sonra da sopa olarak bir dal kesip sana haddini bildireceğim, tabii beklemeyi kabul edersen.”

“Beklerim, hem de keyifle,” dedi yabancı ve esasının üstüne ağırlığını vererek Robin’i beklemeye başladı.

Bunun üstüne Robin yolun kenarında duran meşeden yaklaşık iki metre uzunluğunda dümdüz ve kalın bir dal kesti, üstündeki küçük dalları yontmaya başladı. Bu sırada esasına dayanan yabancı etrafına bakıp ıslık çalarak onu bekliyordu. Robin esasını yontarken gözücuyla yabancıyı baştan aşağı süzdü ve ondan daha güçlü kuvvetli bir adam hiç görmediğini fark etti. Uzundu Robin, ama yabancı ondan iki karış daha uzundu; geniş omuzluydu Robin, ama yabancıнын omuzları bir karış daha genişti ve beli bir kütük gibi kalındı.

“Olsun,” dedi Robin kendi kendine, “senin derini yine de delik deşik ederim ben.” Sonra yüksek sesle bağırdı: “İşte sopamı hazırladım. Cesaretini topla da çık karşıma. Aramızdan biri dereye düşene kadar kapışmaya devam edeceğiz.”

“Aman ne güzel, tam da istediğim gibi!” diye bağırdı yabancı kafasının üstüne kaldırdığı esasını havada ıslıklar çalana kadar parmaklarının arasında döndürürken.

Kral Arthur’un Yuvarlak Masa Şövalyeleri bile bu ikisi kadar kıran kırana bir dövüşe girmemiştir. Robin yabancıнын durduğu köprünün üstüne çeviklikle çıktı, önce şaşırtmak için bir yana hamle yaptı, sonra yabancıнын kafasını hedefleyen bir başka darbe savurdu ki isabet etseydi yabancı dereye düşüverirdi. Ama rakibi bu dar-

beyi çevik bir hareketle savuşturduktan sonra güçlü bir başka hamle yaptı ki buna da Robin tıpkı yabancı gibi karşılık verdi. Bu şekilde, tam da oldukları yerde, bir karış bile hareket etmeden neredeyse bir saat boyunca dövüştüler ve biraz canları yanmasına, oralarına buralarına darbe almalarına rağmen ikisi de “yeter” demeyi düşünmeden ve dereye düşecek hiçbir yanlış hamle yapmaksızın çarpışmaya devam ettiler. Ara sıra dinlenmek için durduklarında ikisi de hayatlarında bu kadar ustalıklı çarpışan başka kimse görmediklerini düşünüyorlardı. En sonunda Robin yabancıya kaburgalarına öyle bir darbe indirdi ki, ceketi güneşte kalmış nemli saman gibi tüttü. Bu hamlenin ardından yabancıya köprüden düşmesi an meselesiydi, ama çabucak dengesini toplayıp maharetle Robin’in suratına sopasını salladı ve başını yarıdı. İyice öfkelenen Robin tüm gücüyle yabancıya doğru atıldı. Ama yabancı onun hamlesini savuşturdu, tekrar saldırdı ve bu sefer Robin’i tepetaklak suya düşürmeyi başardı.

“Ee şimdi ne yapacaksın delikanlı?” diye bağırды yabancı kahaahalarla gülererek.

“Suyun içinde akıntıyla sürükleniyorum, ne yapayım?” dedi Robin. Düştüğü duruma bakıp gülmek için kendisini zor tutuyordu. Sonra ayağa kalkarak kıyıya doğru adım attı, küçük balıklar sıçrattığı suların arasında telaşla oraya buraya kaçıyordu.

“Elini uzat bana,” dedi kıyıya çıkarken. “Yürekli ve sağlam bir adamsın belli, sopanla maharetli darbeler savuruyorsun. Senin yüzünden başımın içi sıcak bir haziran gününde dönüp dolaşan bir arı sürüsü gibi vızıldıyor.”

Sonra borusunu dudaklarına götürdü ve sesi orman boyunca yankılanacak şekilde üfledi. “Hem uzun boylusun hem de kudretli bir adamsın, buradan Canterbury kasabasına kadar benim karşımda böyle durabilecek bir başka adam yoktur.”

İngiliz edebiyatının en tanınan haydudu Robin Hood'un hikâyeleri ilk kez Ortaçağ'da, halk şarkılarında anlatılmıştır. Günümüze efsanenin sayısız sanat dalından onlarca uyarlaması ulaşmış olsa da, Howard Pyle 1833 yılında kaleme aldığı sekiz bölümlük bu metinle, hikâyenin en takdir toplayan anlatıcısı olmuştur.

Kanun kaçağı genç Robin Hood ancak Sherwood Ormanı'nda, herkesten uzakta huzurla yaşayabilir. Ara ara ormana yolu düşen sözde erdemli din adamlarına, yoksulları hepten yoksullaştıran toprak sahiplerine de hadlerini bildirmeyi ihmal etmez. Her macerasında ormanda kurduğu aileye yeni bir üye ekleyen Robin Hood ve kalabalık çetesi, İngiltere topraklarının en çok konuşulan adamlarıdır, öyle ki ünlü haydut ve arkadaşlarının namı saraya kadar ulaşır. Robin Hood'un en heyecan dolu maceralarından bile daha çekici olansa, gerçekten yaşamış olduğu söylentisidir.

#dünyaklasikleri #ingilizklasikleri #kanunkaçakları #ormandayşam
#hırsızları #halkkahramanı

Kapak resmi: Newell Coovers Wyeth

 CAN

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5703-7

9 789750 757037